

Ademtocht

Manuela van Essen

Ademtocht

© 2017 Manuela van Essen
ISBN 978 94 021 6719 1
NUR 301

Schrijver: Manuela van Essen
Omslagontwerp: Edwin Verbaal | www.verbaal.nl
Foto auteur: Sabine Keijzer | www.vbfotografie.nl
Redactie: Heleen Tiemens

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

*“Ik hou van mij
hoor je nooit zingen
ik hou van mij
wordt nooit gezegd
maar ik hou van mij
ga ik toch zingen
want ik hou van mij
en ik meen het echt*

*Ik hou van mij
want ik ben te vertrouwen
ik hou van mij
van mij kan ik op aan
ik hou van mij
op mij kan ik tenminste bouwen
ik hou van mij
en ik laat mij nooit meer gaan”*

Harrie Jekkers - Ik hou van mij

1

Thijs Hogedoorn sloot zijn ogen en zuchtte diep. Hij vouwde zijn handen achter zijn hoofd, rekte zijn spieren en leunde achterover. Zijn hoofd zat vol met gedachten en hij kreeg ze maar niet op orde. Hij voelde een enorme innerlijke onrust die hij niet tot bedaren kon brengen, al deed hij nog zo zijn best. Steeds weer diezelfde vraag die naar boven kwam en die hij probeerde weg te drukken. Steeds weer diezelfde gevoelens die hem overvielen. Eenzaamheid. Wanhoop. Angst.

Hij haalde diep adem en staarde naar het plafond. De donkere groeven tussen de houten planken leken langzaam te vervagen. Zijn gedachten dwaalden af naar Marieke en de avond waarop hij haar had ontmoet. Het was zo'n tien jaar geleden, op een koude donderdagavond in Jazzcafé Lazy Louis aan de Arnhemsestraat, vlakbij de Amersfoortse Kei. Hij kon zich die avond nog herinneren als de dag van gisteren. Buiten was het guur, maar in het café was het behaaglijk warm. Het café had een donker, sfeervol interieur en aan de muur hingen schilderijen van grote jazzartiesten. Er speelde een liveband en de sfeer was prima. Hij had genoten van de muziek en juist op het moment dat het laat werd en hij besloot naar huis te gaan, viel zijn oog op Marieke. Ze stond aan het einde van de bar. Een mooie vrouw met prachtig rossig lang haar en een aantrekkelijke schaterlach. Ze was samen met een vriendin en dronk een glas rode wijn. Thijs was naar de bar gelopen om nog een

drankje te bestellen en hij had haar aangesproken. Een mooi moment met een mooi vervolg. Maar inmiddels waren ze tien jaar samen en leek alle magie tussen hen verdwenen.

Thijs' gedachten werden onderbroken door het geluid van de telefoon. Hij veerde op.

“Sound Stage, met Thijs Hogedoorn.”

Aan de andere kant van de lijn klonk een bekende vrouwenstem. “Ha Thijs, met Kat.”

Kat Elders was het paradepaardje van Sound Stage. Een geweldige zangeres met een fantastische stem. Op muzikaal gebied was er een enorme klik tussen hen en Thijs kende haar als geen ander. Ze werkten al jaren samen, hadden vele nummers geschreven en ze brachten uren door in de studio om het perfecte album af te leveren. Hoewel Kat regelmatig voor de lol met hem flirtte en toespelingen maakte, hield Thijs het liever oppervlakkig. Hij wist dat ze dit niet serieus meende.

“Kat, wat kan ik voor je doen?”

Vijf minuten later legde Thijs grinnikend en hoofdschuddend de telefoon neer. Kat, die altijd weer gespannen was voor een nieuw album, leek gerustgesteld. Thijs had haar bevestigd dat de nieuwe composities veel gitaarwerk zouden bevatten, precies zoals ze hem had gevraagd. Hij wist heel goed wat ze van hem verwachtte en tot dusverre had hij Kat nooit teleurgesteld. Als Kat gitaren wilde dan kreeg ze gitaren.

Hij stond op en liep naar de keuken voor koffie. Pakte een mok uit het keukenkastje en drukte twee keer op de knop van de koffieautomaat voor een extra sterke smaak. Hij keek op zijn horloge; nog een uur voordat hij de volgende afspraak had.

Thijs keek om zich heen en met de koffiemok in zijn hand liet hij de omgeving tot zich doordringen. De investering in zijn studio was enorm geweest, maar het was het waard. Het geluid klonk altijd optimaal dankzij de beste houtsoort. Hij keek naar de zwarte, leren hoekbank en de lederen stoelen achter de

mengtafel. Naar de dimbare spots die ook qua kleur regelbaar waren. Hij was pas vijfendertig jaar, maar het zat in zijn karakter alleen het beste van het beste te willen. Zijn studio was daar het bewijs van. Hij had er keihard voor gewerkt om er iets van te maken. Hij voelde zich er prettig, bracht er uren door en kon er zichzelf zijn. Hij kon zich verliezen in de muziek, het prachtige licht en het mooie geluid. Het was voor hem zijn tweede thuis.

“Thijsje! Ik heb er weer zin in vandaag!” Lex kwam de studio binnen en gaf Thijs een klap op zijn schouder.

En als Lex binnen kwam, kwam hij ook echt binnen. Lex was goed gebouwd, joviaal en een echte womanizer. Vrouwen vielen als bosjes voor hem en Lex maakte daar handig gebruik van. Een slechte eigenschap. Maar hij was ook een van de beste sound engineers van Nederland en Thijs was erg op hem gesteld.

Ze hadden elkaar negen jaar geleden ontmoet op de opleiding. Lex was met Thijs aan de praat geraakt en ze hadden samen wat projecten gedaan. Hoewel ze tegenpolen waren, was er een enorme klik. Toen Thijs startte met de studio wist hij precies wie zijn rechterhand moest worden. Lex van Velden, geen twijfel mogelijk.

“Waar is de koffie? Het was weer een latertje gisteravond,” knipoogde Lex.

“Hete nacht gehad?” vroeg Thijs.

“Lang, blond en een lekkere kont. Maar hoe ze heet...” Een bulderende lach. “Maar man, lekker dat het was,” grijnsde hij. “Voor herhaling vatbaar!”

Thijs schudde lachend zijn hoofd en stak zijn hand op terwijl Lex richting de keuken liep. “Stop maar Lex, genoeg info.”

Lex van Velden was vierendertig en genoot zichtbaar van het vrijgezellenbestaan. Hij bracht regelmatig de nacht door met

een mooie vrouw en kwam de volgende ochtend vaak, nog nagenietend, met een grote glimlach op zijn gezicht aan in de studio. Thijs luisterde regelmatig met lichte jaloezie naar de verhalen van Lex. Temeer omdat hij het zich niet meer kon herinneren wanneer Marieke en hij de laatste keer intiem waren geweest. Hij miste haar aandacht en liefdevolle aanrakingen.

Lex pakte een koffiemok en nam plaats achter de mengtafel.

“Wat gaan we vandaag doen, Thijsje? Verder met het album van Deanna?”

Thijs knikte, nam een slok koffie en startte de muziek.

Hij keek naar de mengtafel en voelde zich warm worden. Iedere ochtend genoot hij weer van de aanblik van al die knoppen. Want hoe hij zich ook voelde; muziek was zijn lust en zijn leven en daar kon niets of niemand tegenop.

2

Eva Verweij keek naar Patrick. Hij leunde met zijn armen over elkaar tegen de keukenkastjes en staarde voor zich uit. Ze voelde een bepaalde spanning. Spanning die er de laatste tijd vaak was tussen hen en die onprettig aanvoelde. Eva probeerde het te negeren en sprak het liever niet uit, bang voor wat dat allemaal teweeg zou kunnen brengen. Ze pikte vast verkeerde signalen op.

Ze opende een keukenkastje, pakte een theeglas en zette dit op het aanrecht.

Patrick haalde diep adem.

“Eva?”

Ze draaide zich om en keek Patrick recht in zijn diepblauwe ogen. Patrick was geen prater en Eva voelde dat er een moeilijk gesprek zat aan te komen.

Patrick slikte, schraapte zijn keel en leek naar woorden te zoeken. Onzeker keek hij Eva aan.

“Ik weet niet goed hoe ik dit moet zeggen, maar ik vind dat het niet goed gaat tussen ons, Eef. Alsof we langs elkaar heen leven.”

Even viel er een stilte en Eva vroeg zich af welke kant het gesprek op ging.

“We brengen amper tijd samen door en ik mis dat. We moeten meer tijd voor elkaar gaan vrijmaken, meer leuke dingen

doen. Ik wil je niet kwijt, Eef. Maar ik voel dat we uit elkaar groeien.”

Opnieuw viel er een stilte en Eva keek naar de grond.

Ze slikte.

“Ik weet het, Pat,” zei ze zachtjes. “Ik weet het.”

Ze kreeg een brok in haar keel en vocht tegen de tranen.

Patrick sloeg zijn armen om haar heen en Eva begon te snikken. Ze drukte zich tegen Patrick aan. Haar hoofd tolde. Ze kon zich niet meer herinneren wanneer ze voor het laatst samen weg waren geweest. Was het vlak na de geboorte van Julia geweest? Of nog langer geleden?

Ze kwam tot bedaren, maakte zich los uit Patricks armen en schonk hem een flauwe glimlach. “Sorry, ik ben gewoon een beetje moe,” zei ze.

Eva veegde haar tranen weg, nam een slokje water uit de kraan en liep naar de woonkamer. Ze dacht terug aan de tijd waarin ze elkaar hadden leren kennen. Het was in sportschool Fit-life, zo’n vijftien jaar geleden. Patricks goedgebouwde lichaam was haar meteen opgevallen. Hij was lang, had diepblauwe ogen en prachtige donkere krullen. Ze waren aan de praat geraakt en op een avond stelde hij voor om samen een bioscoopje te pakken. Na de late voorstelling had hij haar naar huis gebracht en hij was nooit meer weggegaan. Vanaf dag één had ze zich veilig bij hem gevoeld. Hij gaf haar rust, geborgenheid en de liefde waar ze altijd zo naar verlangd had.

“Thee?” klonk het vanuit de keuken.

“Ja, lekker.”

“Groene?”

Eva knikte en mompelde goedkeurend.

Patrick overhandigde een theeglas, ging naast haar op de bank zitten en keek haar aan.

“Ik mis je, Eef. Soms wil ik je zo graag vasthouden, aanraken, maar er is altijd wel iets dat ertussen komt. Jij bent druk met

je praktijk, ik met mijn werk. Julia die onze aandacht opeist. Het voelt alsof ik je niet echt meer kan bereiken.”

Eva boog zich naar Patrick toe en gaf hem een kus.

“Ik hou van je, Pat. Dat weet je.”

Patrick zette zijn kopje op tafel en sloeg zijn armen om haar heen. “Ik hou van jou, Eef. En ik wil je niet kwijt.”

Eva keek hem aan en begon zijn rug te strelen. Ze merkte dat zijn spieren ontspanden. Langzaam gleed ze met haar hand onder zijn shirt en drukte haar lichaam dicht tegen hem aan. Zijn ademhaling begon te versnellen en zijn mond zocht de hare. Voorzichtig begon hij haar te kussen en langzaam liet hij zijn tong naar binnen glijden. Hij knoopte haar shirt los en begon zachtjes haar borsten te strelen. Eva kreunde zachtjes en ging op zijn schoot zitten.

Plotseling werden ze opgeschrikt door een opengaande tussendeur. In de deuropening stond Julia slaperig in haar pyjamaatje met haar lievelingspop in de hand.

“Mama, ik kan niet zo goed slapen. Ik heb buikpijn.”

Eva zuchtte en maakte zich los van Patrick.

“Dat is niet fijn, meisje. Kom maar, dan breng ik je weer even naar boven en dan zal mama haar magische handen op je buik leggen.”

Ze wendde zich tot Patrick.

“Ik ben zo terug.”

Ze pakte de hand van haar dochter. “Kom maar, schat, dan breng ik je naar je bedje.”

En terwijl ze met Julia de trap op liep naar boven, hoorde ze Patrick beneden geïrriteerd zuchten.

Vanaf de tafel piepte Patricks telefoon. Er kwam een whatsapp binnen. Patrick stond op van de bank en pakte zijn telefoon om het bericht te openen. Het was van Fleur, zijn collega.

Zijn meer dan leuke collega. Fleur en hij werkten al een tijd voor hetzelfde bedrijf en ze gingen vaak met zijn tweeën naar

klanten toe. Ze was net als hij rationeel en zakelijk en zag er met haar prachtige krullen ook nog eens goed uit.

Moeten wij morgen samen naar Slingerland? En hoe laat?

Patrick glimlachte en typte een bericht terug.

Klopt. Afspraak om 11 uur.

Dat wordt weer een lange reis morgen naar Groningen.

Een minuut later verscheen er opnieuw bericht van Fleur.

Gaan we het samen weer gezellig maken :-).

Misschien lunchen op de terugweg?

Tot morgen! X

Patrick glimlachte opnieuw.

Lunch, gezellig. Tot morgen ;-)

X

“Zo, Julia slaapt weer,” zei Eva toen ze tien minuten later de trap af naar beneden kwam. “Ik heb lekker haar rug gekroeld om haar in slaap te krijgen. Mama’s magische handen helpen altijd.”

“Oh. Oké.” Patrick klonk afwezig.

Hij was op de bank gaan liggen en keek op tv naar een film.

“Zullen we samen iets kijken? Een serie op Netflix of iets dergelijks?” stelde Eva voor.

Patrick keek haar aan. “Ik zit nu dit te volgen, Eef. Een andere keer.”

Eva slikte, pakte teleurgesteld haar laptop en klapte deze open. Ze surfte langs Facebook, Instagram, diverse nieuws-sites, online winkels en ging wederom naar Facebook. Als er

thuis geen contact was, dan was er godzijdank nog altijd de digitale snelweg waarin ze weg kon vluchten.

Ze staaarde naar het beeldscherm en voor ze het wist was ze drie uur verder.

3

Thijs keek naar het beeldscherm en las de tekst. Het voelde niet goed. Zijn moeizame relatie en het niet luisteren naar zichzelf vormden een bron van inspiratie, maar toch kostte het hem moeite om erover te schrijven.

Hij neuriede de melodie en probeerde te luisteren naar de woorden die in zijn hoofd opkwamen. Hij keek naar het eerste couplet. De woorden stonden er, maar ze misten de essentie. Het leek alsof hij zijn gevoelens een beetje had afgevlakt, waardoor de woorden niet rechtstreeks uit zijn pen leken te vloeien.

Thijs zuchtte. Hij sloot de tekst af en staarde voor zich uit. Hoewel hij diep vanbinnen wist dat zijn huwelijk voorbij was, kon en wilde hij het verdriet nog niet onder ogen zien. Het was te pijnlijk.

Het gaf hem in ieder geval genoeg materiaal voor het nieuwe album van Kat, maar het moest nog flink bijgeschaafd worden wilde het perfect zijn. Het zou een album worden over de liefde, het loslaten en de pijn ervan en Thijs wist als geen ander dat Kat de aangewezen persoon was om hier een succes van te maken. Ze waren een goed team. Kat was een fantastische zangeres en ze kon haar gevoel goed in de muziek kwijt. Tijdens de repetities raakten tekst en muziek haar soms zo dat ze in huilen uitbarstte. Thijs keek daar niet meer van op, ze kenden

elkaar al zo lang. Hij begeleidde haar vanaf het begin van haar carrière en inmiddels wist hij precies hoe hij met haar emoties om moest gaan. Al bij de eerste samenwerking bleek hij Kats stemming en onzekerheden uitstekend aan te voelen. Door Kat op haar gemak te stellen en zelfvertrouwen te geven, haalde hij het beste in haar naar boven.

Thijs werd opgeschrikt door het geluid van de deurbel. Hij stond op en liep naar de voordeur van de studio waar Kat opgetogen op hem stond te wachten.

“Ha Kat! Ben je er klaar voor?” lachte hij.

Kat omhelsde hem en gaf hem een kus op zijn wang.

“Ready when you are,” knipoogde ze.

Ze trok haar jas uit, gaf deze aan Thijs en liep door naar de control room.

Thijs hing haar jas aan de kapstok en liep haar achterna.

“Wil je iets drinken, Kat?” vroeg Thijs.

“Sapje, graag.”

Hij liep naar de keuken, terwijl Kat zich op de zwarte leren bank nestelde en haar schoenen uittrok. Ze vouwde haar benen onder zich in kleermakerszit en checkte op haar mobiel de laatste berichten. Thijs kwam teruglopen met een glas in zijn hand. “Alsjeblieft. Een jus d’orange voor mevrouw.”

Hij zette het glas voor Kat op tafel en liep naar de mengtafel. Opende een document in zijn computer, draaide een print uit en overhandigde de tekst aan Kat.

“Dit moet het een beetje gaan worden. Het is een ruwe versie. Lees het op je gemak door en kijk maar of het je aanspreekt. We moeten het hier en daar zeker nog aanpassen.”

Kat nam een slok van de jus d’orange en begon de tekst aandachtig te lezen.

Zangeres Kat Elders was uiterlijk gezien een stoere meid. Met haar donkere korte haren en ruige look kwam ze op het podium over als een zelfverzekerd podiumbeest. Ze had regelmatig